

TRACTATENBLAD

VAN HET

KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

JAARGANG 1990 Nr. 159

A. TITEL

*Vierde Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, tot het waarborgen van bepaalde rechten en vrijheden die niet reeds in het Verdrag en in het Eerste Protocol daarbij zijn opgenomen:
Straatsburg, 16 september 1963*

B. TEKST

De tekst van het Protocol is geplaatst in *Trb.* 1964, 15.

Voor de ondertekeningen zie ook *Trb.* 1969, 241 en *Trb.* 1978, 174.

Het Protocol is in overeenstemming met artikel 7, eerste lid, voorts nog ondertekend voor:

Cyprus ¹⁾	6 oktober 1988
San Marino	1 maart 1989
Finland	5 mei 1989

---

¹ Onder de volgende verklaring:

“The Government of the Republic of Cyprus adopts the position that, according to a proper interpretation of the provisions of Article 4 of the Protocol, they are not applicable to aliens unlawfully in the Republic of Cyprus as a result of the situation created by the continuing invasion and military occupation of part of the territory of the Republic of Cyprus by Turkey.”

C. VERTALING¹⁾

De onderstaande vertaling vervangt de in *Trb.* 1969, 241 geplaatste vertaling:

Vierde Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, tot het waarborgen van bepaalde rechten en vrijheden die niet reeds in het Verdrag en in het eerste Protocol daarbij zijn opgenomen

De Regeringen die dit Protocol hebben ondertekend, Leden van de Raad van Europa,

Vastbesloten om maatregelen te nemen teneinde de collectieve handhaving te verzekeren van bepaalde rechten en vrijheden die niet zijn genoemd in Titel I van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (hierna te noemen „het Verdrag”) en in de artikelen 1 tot en met 3 van het eerste Protocol bij het Verdrag, ondertekend te Parijs op 20 maart 1952,

Zijn het volgende overeengekomen:

Artikel 1

Aan niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen op de enkele grond dat hij niet in staat is een contractuele verplichting na te komen.

Artikel 2

1. Een ieder die wettig op het grondgebied van een Staat verblijft, heeft binnen dat grondgebied het recht zich vrijelijk te verplaatsen en er vrijelijk zijn verblijfplaats te kiezen.

2. Een ieder heeft het recht welk land ook, met inbegrip van het eigen land, te verlaten.

3. De uitoefening van deze rechten mag aan geen andere beperkingen worden gebonden dan die bij de wet zijn voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid of van de openbare veiligheid, voor de handhaving van de openbare orde, voor de voorkoming van strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

---

¹⁾ In verband met de herziening van de vertaling van het Verdrag zijn ook de vertalingen van de Protocollen bij het Verdrag herzien.

4. De in het eerste lid genoemde rechten kunnen ook, in bepaalde omschreven gebieden, worden onderworpen aan beperkingen die bij de wet zijn voorzien en gerechtvaardigd worden door het algemeen belang in een democratische samenleving.

Artikel 3

1. Niemand mag, bij wege van een maatregel van individuele of collectieve aard, worden uitgezet uit het grondgebied van de Staat, waarvan hij een onderdaan is.

2. Aan niemand mag het recht worden ontnomen het grondgebied te betreden van de Staat, waarvan hij onderdaan is.

Artikel 4

Collectieve uitzetting van vreemdelingen is verboden.

Artikel 5

1. Iedere Hoge Verdragsluitende Partij kan, ten tijde van de ondertekening of van de bekrachtiging van dit Protocol of op ieder tijdstip nadien, aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa een verklaring doen toekomen, waarin wordt medegedeeld in hoeverre zij zich verbindt de bepalingen van dit Protocol eveneens te doen gelden voor die in de verklaring genoemde gebieden voor welke internationale betrekkingen zij verantwoordelijk is.

2. Iedere Hoge Verdragsluitende Partij die krachtens het vorige lid een verklaring heeft overgelegd kan van tijd tot tijd een nadere verklaring overleggen, waarbij het gestelde in een voorgaande verklaring kan worden gewijzigd of waarbij de toepassing van de bepalingen van dit Protocol met betrekking tot een bepaald gebied wordt beëindigd.

3. Een verklaring afgelegd overeenkomstig dit artikel wordt geacht te zijn afgelegd overeenkomstig lid 1 van artikel 63 van het Verdrag.

4. Het gebied van een Staat waarvoor dit Protocol geldt krachtens bekrachtiging of aanvaarding door die Staat en ieder gebied waarvoor dit Protocol geldt krachtens een door die Staat ingevolge dit artikel afgelegde verklaring, worden voor de toepassing van de artikelen 2 en 3, in zover deze gewagen van het grondgebied van een Staat, als afzonderlijke grondgebieden aangemerkt.

Artikel 6

1. De Hoge Verdragsluitende Partijen beschouwen de artikelen 1 tot en met 5 van dit Protocol als aanvullende artikelen van het Verdrag

en alle bepalingen van het Verdrag zijn dienovereenkomstig van toepassing.

2. Evenwel is het individuele klachtrecht dat erkend is bij een ingevolge artikel 25 van het Verdrag afgelegde verklaring of de aanvaarding van de bindende rechtsmacht van het Hof bij een ingevolge artikel 46 van het Verdrag afgelegde verklaring, voor wat dit Protocol betreft, slechts van toepassing, voor zover de betreffende Hoge Verdragsluitende Partij een verklaring heeft afgelegd waarin dit recht wordt erkend of deze rechtsmacht wordt aanvaard met betrekking tot de artikelen 1 tot en met 4 van het Protocol of tot een of meerdere daarvan.

Artikel 7

1. Dit Protocol is opengesteld voor ondertekening door de Leden van de Raad van Europa die het Verdrag hebben ondertekend; het wordt bekrachtigd tegelijkertijd met of na de bekrachtiging van het Verdrag. Het treedt in werking na de nederlegging van vijf akten van bekrachtiging. Met betrekking tot iedere ondertekenaar die het daarna bekrachtigt treedt het Protocol in werking op de dag van de nederlegging van de akte van bekrachtiging.

2. De akten van bekrachtiging worden nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa, die aan alle Leden kennis geeft van de namen van hen die het Protocol hebben bekrachtigd.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd, dit Protocol hebben ondertekend.

GEDAAN te Straatsburg, de 16e september 1963, in de Engelse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek, in een enkel exemplaar, hetwelk zal worden nedergelegd in het archief van de Raad van Europa. De Secretaris-Generaal zal gewaarmerkte afschriften doen toekomen aan elk van de ondertekenende Staten.

D. PARLEMENT

Zie *Trb.* 1982, 102.

E. BEKRACHTIGING

Zie *Trb.* 1969, 241, *Trb.* 1978, 174 en *Trb.* 1982, 102.

Behalve de aldaar genoemde hebben in overeenstemming met artikel 7, tweede lid, van het Protocol nog de volgende Staten een akte

van bekrachtiging nedergelegd bij de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa:

San Marino	22 maart 1989
Cyprus ¹⁾	3 oktober 1989
Finland	10 mei 1990

¹⁾ Onder bevestiging van de bij de ondertekening afgelegde verklaring.

G. INWERKINGTREDING

Zie *Trb.* 1969, 241, *Trb.* 1978, 174 en *Trb.* 1982, 102.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, geldt het Protocol sinds 1 januari 1986 voor Nederland, de Nederlandse Antillen en Aruba.

J. GEGEVENS

Zie *Trb.* 1964, 15 en 77, *Trb.* 1969, 241, *Trb.* 1978, 174 en *Trb.* 1982, 102.

Voor het op 5 mei 1949 te Londen tot stand gekomen Statuut van de Raad van Europa zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1989, 94.

Voor het op 4 mei 1950 te Rome tot stand gekomen Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zie ook, laatstelijk, *Trb.* 1990, 156.

Voor het op 20 maart 1952 te Parijs tot stand gekomen Eerste Protocol bij genoemd Verdrag zie ook *Trb.* 1990, 157.

Voor het op 6 mei 1963 te Straatsburg tot stand gekomen Tweede Protocol bij genoemd Verdrag zie ook *Trb.* 1990, 158.

Overzicht van de Staten die een verklaring overeenkomstig artikel 6, tweede lid, van het Protocol hebben afgelegd:

België, 27 juli 1987

Nieuwe verklaringen ter vervanging van eerdere verklaringen (zie ook *Trb.* 1978, 174, blz. 2) voor een periode van vijf jaar te rekenen vanaf 30 juni 1987.

Bondsrepubliek Duitsland, 20 juni 1989

Verlenging van de eerder afgelegde verklaringen (zie ook *Trb.* 1982, 102, blz. 5) voor een periode van vijf jaar te rekenen vanaf 1 juli 1989.

Denemarken, 18 februari 1987

Verlenging van eerder afgelegde verklaringen (zie *Trb.* 1982, 102, blz. 6) voor een periode van vijf jaar te rekenen vanaf 6 april 1987.

Finland, 10 mei 1990

“On behalf of the Government of Finland, I declare, in accordance with Article 25 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, signed in Rome, on 4 November 1950, in

accordance with paragraph 2 of Article 6 of Protocol No. 4 to the said Convention, signed in Strasbourg, on 16 September 1963, and in accordance with Article 7 of Protocol No. 7 of the said Convention, signed in Strasbourg, on 22 November 1984, that it recognises the competence of the European Commission of Human Rights to receive petitions addressed to the Secretary General of the Council of Europe from any person, non-governmental organisation or group of individuals claiming to be the victim of a violation by Finland, of the rights set forth in the said Convention, in Articles 1 to 4 of the above-mentioned Protocol No. 4 and in Articles 1 to 5 of the above-mentioned Protocol No. 7. This recognition is given for an indefinite period as from the date of this declaration except for Protocols No. 6 and No. 7 for which it becomes valid on the date of entry into force of those Protocols in respect of Finland.”

“On behalf of the Government of Finland, I declare, in accordance with Article 46 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, signed in Rome, on 4 November 1950, in accordance with paragraph 2 of Article 6 of Protocol No. 4 to the said Convention, signed in Strasbourg, on 16 September 1963, and in accordance with Article 7 of Protocol No. 7 to the said Convention, signed in Strasbourg, on 22 November 1984, that it recognises as compulsory ipso facto and without special agreement the jurisdiction of the European Court of Human Rights in all matters concerning the interpretation and application of the said Convention, of Articles 1 to 4 of the above-mentioned Protocol No. 4 and of Articles 1 to 5 of the above-mentioned Protocol No. 7. This recognition is given for an indefinite period as from the date of this declaration except for Protocols No. 6 and No. 7 for which it becomes valid on the date of entry into force of those Protocols in respect of Finland.”

Frankrijk, 25 september 1989

Verlenging van de eerder afgelegde verklaringen (zie ook *Trb.* 1982, 102, blz. 6) voor een nieuwe periode van vijf jaar te rekenen vanaf 25 september 1989.

Ierland, 29 oktober 1968

Zie *Trb.* 1969, 241, blz. 7

Italië, 28 oktober 1987

«..j'ai l'honneur de déclarer que le Gouvernement italien, conformément aux dispositions du paragraphe 2 de l'Article 6 du Protocole n° 4 à la Convention européenne des Droits de l'Homme, signé à Strasbourg le 16 septembre 1963, reconnaît pour la période entre le 1er janvier 1988 et le 31 décembre 1990 la compétence de la Commission européenne des Droits de l'Homme à être saisie d'une requête présentée par toute personne physique, tout organisation non-gouvernementale ou tout groupe de particuliers, qui, à raison d'un acte, d'une décision, de faits ou d'événements postérieurs à la date du 31 décembre 1987 se prétend victime d'une violation des droits reconnus dans le Protocole n° 4 de la Convention.”

Deze verklaring volgt op een eerdere verklaring (van 15 juli 1987)
 «j'ai l'honneur de déclarer que le Gouvernement italien, conformément aux dispositions du paragraphe 2 de l'Article 6 du Protocole n° 4 à la Convention européenne des Droits de l'Homme, signé à Strasbourg le 16 septembre 1963, reconnaît pour la période entre le 1er janvier 1988 et le 31 décembre 1990 comme obligation de plein droit et sans convention spéciale, sous condition de réciprocité, la juridiction de la Cour européenne des Droits de l'Homme, sur toutes les affaires concernant l'interprétation et l'application du Protocole n° 4 la Convention.»

Deze verklaring volgt op een eerdere verklaring (van 15 juli 1987).

Koninkrijk der Nederlanden, 23 juni 1982

Zie *Trb.* 1982, 102, blz. 2, 3 en 4.

Luxemburg, 26 juli 1986

Verlenging van de eerder afgelegde verklaring (zie ook *Trb.* 1982, 102, blz. 5) voor een periode van vijf jaar te rekenen vanaf 28 april 1986.

Noorwegen, 28 juni 1982

Verlenging van de eerder afgelegde verklaringen (zie *Trb.* 1978, 174, blz. 3 en 4) voor een periode van vijf jaar te rekenen vanaf 29 juni 1982.

Oostenrijk, 25 augustus 1989

Verlenging van de eerder afgelegde verklaring (zie ook *Trb.* 1982, 102, blz. 4) voor een periode van drie jaar te rekenen van 3 september 1988.

Portugal, 9 november 1978

Zie *Trb.* 1982, 102, blz. 2 en 3.

San Marino, 22 maart 1989

“On behalf of the Government of the Republic of San Marino, I have the honour, in conformity with Article 25 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, opened for signature, in Rome, on 4 November 1950, in conformity with paragraph 2 of Article 6 of Protocol No. 4 to the said Convention, opened for signature, in Strasbourg, on 16 September 1963, and in conformity with paragraph 2 of Article 7 of Protocol No. 7 to the said Convention, opened for signature, in Strasbourg, on 22 November 1984, to recognise for a period of three years from the date of the present Declaration, the competence of the European Commission of Human Rights to receive petitions submitted to the Secretary General of the Council of Europe by any person, non-governmental Organisation or group of individuals claiming to be the victim of a violation of the rights set forth in the Convention, in Articles 1 tot 4 of Protocol No. 4 and in Articles 1 to 5 of Protocol No. 7.” (*vertaling*)

“On behalf of the Government of the Republic of San Marino, I have the honour, in conformity with Article 46 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, opened for signature, in Rome, on 4 November 1950, in conformity with paragraph 2 of Article 6 of Protocol No. 4 to the said Convention,

opened for signature, in Strasbourg, on 16 September 1963, and in conformity with paragraph 2 of Article 7 of Protocol No. 7 to the said Convention opened for signature, in Strasbourg, on 22 November 1984, to recognise for a period of three years from the date of the present Declaration, as compulsory ipso facto and without special agreement in respect of any other Contracting Party which accepts the same obligation, the jurisdiction of the European Court of Human Rights in all matters concerning the interpretation and application of the said Convention, of Articles 1 to 4 of (Protocol No. 4 and of Articles 1 to 5 of Protocol No. 7." (*vertaling*)

IJsland, 20 september 1989

Erkenning verplichte rechtsmacht van het Hof voor vijf jaar vanaf 2 september 1989.

Zweden, 7 mei 1986.

Verlenging van de eerder afgelegde verklaringen (zie *Trb.* 1982, 102, blz. 4) voor een periode van vijf jaar te rekenen vanaf 13 mei 1986.

Uitgegeven de *zestiende* november 1990.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

H. VAN DEN BROEK